

15 2 1982

Pienviljelijä

Otto Lähteinen -

suuruutta pienessä

- R

- TS
- helmikuun 1940

- JR 19

- Taipale

Elettiin helmikuisia helvetinviikkoja Talvisodan Taipaleessa, Terenttilän keskilohkolla, kuoleman niittomaalla. Oli yö. Sinimustat pilvenmöykät ajelehtivät muuten kuutamoisella taivaalla. Tynkämetsä häipyi näkösaltä yön synkkään kajoon. Pakkanen puri hammasta. Vaimea tuuli veti nuottaansa murheellisen maiseman yli, yhdyshautojen, juoksuhautojen, ei-kenenkään-maan.

Kuolleessa maisemassa oli elämää, elettiin. Hyökkäys oli vastikään torjuttu, epätoivoon päättynyt hyökkääjän kannalta. Havoittuneiden valitushuutoa ei-kenenkään-maalta. Rintaman kouristuttavinta kuultavaa. Se riipoi kapeahkon maakaistaleen takana asemissaan kyyhöttäviä naapureitakin, koska valitukset hukutettiin äkkiä toistuvasti Emma-valssiin rämisevän ämyrin korviahuumaavalla voimalla.

JR 19. ensimmäisen pataljoonan konekiväärikomppanian päällikön kapteeni Osmo Suontila korsi oli hajalla, piuhat taaksepäin poikki. Hirsiä paloi hiilloksena. Kapteeni lähetteineen lämmiteli hiilillä kohmeisia paikkojaan. Ei puhuttu, kaikki tarpeellinen oli puhuttu.

Hetkeäkään ei ajateltu, että voitaisiin vetää lonkkaa, vajota unen kaivoon, ei. Ne voivat hyökätä taas... ja taas... ja taas... Jokainen poikkeava ääni tai varjon heilahdus oli varoitus. He tiesivät: siihen sisältyi ainoa oljenkorsi tässä ja nyt.

Lähdettiin etummaisiiin asemiin. Mataliksi jyrätyissä yhdys-
hautoissa ja juoksuhaudoissa kuljettiin selkä köyryssä. Nuppaisia tulee muuten, yölläkin, sillä valoammusten keilat viistävät pirullisen kirkkaina kaivantojen lähelle. Juoksuhaudoissa makasi sammunutta elämää, hyökkäyksen satoa, vielä pois korjaamatonta.

Mutta missä ovat omat? Uupumuksesta pökertyneitäkö?

Ei, voi!

- Seis - tai henki!

Pistimen välähdys ja nuo kolme tiukasti sanottua sanaa. Omia oltiin. Ensimmäisen etulinjapoteron vartiomies ei enempää sanonut, asettui taas vartiopaikalleen kuunvalossa, valoammusten loimussa, tarkkana, äärimmilleen.

Tuo mies, suomalainen, oli tai olisi ollut syvemmän tutkimisen arvoinen. Lyhyinä hetkinä, kuin välähdyksenä pistinmies vartiopaikallaan kasvoi näkijöilleen hahmoksi, joka ei ollut hevin tajuttavissa... ihmiseksi, sellaiseksi tavalliseksi. Hänen eleettömyydessään, jänteveydessään, pienissäkin liikkeissään, tuossa ^{hänen} saatanallisessa valppaudessaan koostui etulinjan veteraanin velvollisuudentunnon lisäksi jotakin maailmanhistoriallista, ihmissuvun ajatonta epätoivoa... ja hiven toivoakin.

- Kyllä tämä tästä...

Sanojen sävy oli selittämätön... sotakenttien tuntojen summaa omilta ja vierailta rajoilta, ihmisen erämaasta, etään-tyneiden keitaiden kajoa. Ihminen ja sodat...

Tuo mies Terenttilän etummaisessa poterossa, tuo monien edustajaksi hahmottunut soturi, jonka olemus julisti, oli korp-raali ja pienviljelijä Otto Lähteinen Uuraisten Kummunkylän Riutasta. Sinä yönä, sammuvien vihollissotilaiden keskellä, hän ei ollut vain yksi monista vaan monet olivat ^{at} hänessä. Suuruutta pienessä. Suuruutta suruvaatteissa.

Eskomatti.

JKK / 66 / 1982

R

Havumäki Esko
Urkurintie 10
00680 Helsinki 68
Sotu 020216-4578

Ts Helmikuu 1940
JR 19
Taipale
2 liuskaa

Pienviljelijä Otto Lähteinen - suuruutta pienessä

Lukenut:

[Handwritten signature]
2.382
20.382
Keskiarvo:

[Handwritten number 7]

VIKKAKAUSLEHTI

**KANSA
TAISTELI**
lehdet kertovat

Paikannus: Töölönkatu 35 B 1 b, Helsinki 26